

KAZLŲ RŪDOS KAZIO GRINIAUS GIMNAZIJOS MOKINIŲ KŪRYBOS KONKURSAS

„MŪSŲ ŽODŽIAI - TAU, KAZLŲ RŪDA!“, SKIRTAS KAZLŲ RŪDOS MIESTO 270 – MEČIUI

Esė

Du trumpi žodeliai

Kazlų Rūda. Dvejuose trumpuose žodeliuose telpa visas mano gyvenimas, kuris, kai geriau pagalvoju, ne toks jau trumpas. Devynioliktus metus gyvenu čia, apsupta miškų, siaurų gatvelių, pažįstamų veidų, ir dar kartą einu dešimtis kartų išvaikščiotais takeliais...

Esu girdėjusi nusiskundimų, kad Kazlų Rūda yra per maža, kad čia kažko trūksta, pamenu ir save, ne kartą taip sakančią. Tačiau dabar, kai esu ties išvykimo riba, kai vis dažniau pagalvoju apie būtinybę palikti šiuos miškus, gatveles, pažįstamus veidus ir išvaikščiotus takelius, nedrįstu niekuo skųstis. Mano aštuoniolika gražiausių metų čia prabėgo be jokio didesnio vargo!

Dabar tarsi iš šono žvelgiu į save, pirmą kartą važiuojančią dviračiu žaliuojančiame parke, su draugais kieme statančią smėlio pilis ir ieškančią pamesto nuo namų durų rakto. Prisimenu save plevėsuojančią suknele - viena ranka saugiam, šiltam mamos delne, o kitoje gėlė – žengiančią į pirmąją klasę, vis dar matau rudenį besibraunančią pro šakas į mišką, vaikančią uodus nuo veido vien dėl kelių prisirpusių mėlynių. Žinau, kaip kvepia medžiai už mano lango, kai lyja šviečiant saulei, kvapas pasikeičia sutemus ar atėjus kitam metų laikui. Žinau, kad sekmadienio vakarais miestelis nutyla tarsi ko gedėtų. Taip pat žinau, kad jis visada dalino pasaulį į du – *čia* ir *ten*. Čia – mano namai. Mano ir visko, ką dabar pažįstu, pradžia. Ten – viskas, kas yra už *čia* ribų...

Net ir dabar, kai oficialiai esu vadinama pilnamete, nors vis dar jaučiuosi mažytė, prisirpusias mėlynės miške raškanti mergaitė, kažkur išvykusi visuomet jaučiuosi turistė. Gražūs svetimi miestai, įspūdingi pastatai, mėlyni vandenynai ir spalvingos kultūros – mane visuomet žavėjo kelionės, iš šio žavesio kelis metus netgi gyvenau svajone emigruoti. Juk atrodė taip žavu gyventi ten, kur verda gyvenimas, kur žmonės kupini džiugesio, kur gatvės ir pastatai tiek visko matė, tiek išgyvenę... Tačiau jutau, kad šioje svajonėje yra kažkas dirbtinio, kažkas netikro...

Kiekvienais metais vasarą, kartais per Kalėdas ar pavasarį atostogaudavau Londone. Pirmoji kelionė – tuomet buvau vos dešimties – paliko didelį įspūdį: brangūs automobiliai, milžiniški prekybos centrai, daug blizgesio, kuris žavėjo manyje slypinčią mažą princesę. Žmonės man šypsojosi, kai klaidžiojau tarp kitų turistų Oxford Street gatvėje, pardavėjos mandagiai linkėjo pirmą kartą apsilankius Harrods – brangiausioje parduotuvėje Europoje. Malonūs žmonės, spalvingos vitrinos ir daug veiksmo – šis miestas atrodė tobulas!

Pirmojo vizito įspūdžiai buvo neišdildomi, norėjosi ten grįžti ir apsigyventi. Tačiau kiekvieną kartą sugrįžus Londonas tapdavo vis svetimesnis – supratau, kad žmonės šypsosi ne man, o pardavėjos lenkiasi, nes joms už tai mokama. Vis dar dvejodama, tačiau pasitikėdama ilgai brandinta svajone gyventi svetur, atvažiavau į žerintį didmiestį priešpaskutinį kartą – tam, kad išsirinkčiau tinkamą universitetą ir kitais metais atvykčiau pasilikti visam laikui. Tuomet ir atsivėrė mano akys – apsilankiau viename iš svajonių universitetų, kuriame netikėtai pajutau ir supratau, jog mano vieta ne čia – prestižinio London City University studentas man pašnabždėjo, jog priėmimo pirmenybė teikiama Didžiosios Britanijos gyventojams. Supratau, jog niekada nebūsiu tokia, kaip *jie* ir, jei gyvensiu užsienyje, turėsiu nuolat apsimetinėti ir visada būsiu laikoma emigrante...

Galiausiai suvokiau, kad nemokėsiu gyventi ne savo namuose. Nes tik juose galėsiu būti tikrąja savimi – be gailesčio dulkėtas gatves iškeičiau į maloniai gaivų aplytų eglių kvapą, vietoje tūkstančių dirbtinių, nupirktų šypsenų kasdien regiu iki skausmo pažįstamus veidus, kurie man tokie mieli, tokie artimi. Kazlų Rūda manęs nevaržo ir nespaudžia klausimais: iš Lenkijos atvykau, o gal iš Ispanijos? Čia aš sava, o ir man visi savi.

Kazlų Rūdoje virė mano gyvenimas, čia aš augau, vaikiškai džiaugiausi, čia aš tiek visko mačiau, tiek išgyvenau! Augau kartu su šia vieta ir niekas jos iš manęs nebeišplėš. Netikiu, kad žmogus gali gyventi laimingas be savo pradžios – savo miesto ar bent jau šalies, kurioje gimė ir augo. Juk tai vieta, kur tapai savimi. Kas gi būsi, lengvai atsisakęs ir netekęs savo pradžios?..

Taigi, Kazlų Rūda. Siaura, mažytė savo teritorija (jei lyginsim su Paryžium ar Londonu), tačiau neturinti jokių ribų mano prisiminimuose. Monotoniška savo gyvenimo rimtu, tačiau dovanojusi man pačią žaismingiausią vaikystę – iš ties, augant man nieko netrūko. Vienoda tais pačiais veidais, tačiau vis dar stebinanti naujai atrandamomis spalvingomis, kūrybingomis asmenybėmis – klasėje turiu draugų, kurių skvarbūs protai mane stebina kasdien jau nebe pirmus metus. Kad ir kur pasibaigs mano kelias, dėl pradžios jau niekada neabejosiu. Ši vieta visuomet liks mano namais, privers krūptelti ir atsigręžti, minioje išgirdus iš pokalbio nuotrupos pabirusius du trumpus žodelius – Kazlų Rūda.

Viktorija Pečiulytė

Kazlų Rūdos Kazio Griniaus gimnazijos 4a klasės gimnazistė